

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּנִיחָס – מִטּוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרִסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"ב - חֻלְק כ"ב

קוֹנְטֵרִס 652

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

מקומות שצדיקי הדור תלמיד בעש"ט ותלמידיהם ועוד, עוררו גם כן נגד הערב רב שיתרחקו מהם.

אספר סיפור נפלא מכ"ק מרן אדמו"ר מסאטמאר זי"ע.

כשהייתי בחור בן 17 שנה הגיע לידי כמה מספרי רבינו זצ"ל, ליקוטי מהר"ן ליקוטי תפילות, ועוד, והתחלתי ללמוד ולהתפלל בספרים אלו, והרגשתי ממש עליה גדולה ביראת שמים.

החלטתי שאלמד את הספרים ברבים, כדי שעוד בחורים יתעוררו. בא אלי המגיד שיעור ואמר לי אתה יודע שרבינו הקדוש מסאטמאר אמר שהספרים האלו הם לא בשבילנו, ואסור ללמוד בספרים אלו, ולמה לא די לך נועם אלימלך, מאור ושמש, באר מים חיים?

תיכף נכנסתי לכ"ק מרן אדמו"ר מסאטמאר זי"ע, ואמרתי לו שאני לומד בכמה ספרי חסידות, ובא לידי ספר ליקוטי מוהר"ן והתחלתי ללמוד כל יום לערך 10-15 דקות והרגשתי ממש התעוררות גדולה, האם כדאי ללמוד בספר הזה, ובעוד כמה ספרים מברסלב?

רבינו הקדוש ענה לי, שבהיותי בן 16 שנים למדתי כבר כל ספרי ברסלב, ורואים בספרים שלו, **שהוא ראה וגילה יותר מכל תלמידי בעל שם טוב מה שיהיה בדור האחרון על הערב רב**, על כן דבר טוב שתלמד ספריו.

וכך היה שהמשכתי ללמוד בספר ליקוטי מוהר"ן, ובא אלי אותו הראש ישיבה ואמר לי, הלא אמרתי לך שהרבי אמר שאסור ללמוד ספריו?

עניתי לו, סליחה, אני שאלתי את רבינו הקדוש, ואמר לי שטוב לי ללמוד הספרים האלו.

היוצא לנו מהזוה"ק שמי שמעורר ללימוד הזוה"ק הם הצדיקים האמיתיים, שבהם נשמת משיח צדקינו, ואלו שלא מעוררים הם מהערב רב², וצריך להתרחק מהם. כמו שכתוב בזוהר הקדוש פְּרָשֶׁת נְשֵׂא דָף קכ"ד

על ידי לימוד הזוהר הקדוש ננצח את הערב רב, בלב, נחש, אדום וישמעאל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

[ב] זוהר פְּרִשְׁת נְשֵׂא דָף קב"ד ע"א:

אמר רעיא מזהימנא: אליהו, קום אפתח עמי בפקודין, דאנת הוא עוזר לי, בכל סטרא. דהא עלך אתמר בקדמייתא, פנחס בן אלעזר בן אהרן הפהן. ובן אהרן ודאי איהו אח דילי, (משלי י) אח לצרה וילד.

ובאור: משה רבינו אמר לאליהו הנביא קום פתח עמי ותטיעני לבאר טעמי המצוות כי אתה עוזר לי בכל צד, ואתה נקרא אח שלי.

... בגוונא דא בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, קודשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, דדרגיהו פל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצרפו כצרוף הפסח וכבחון הזהב, הדא הוא דכתיב, (ויקרא יג) ויצרפתים כצרוף את הפסח ובהנתים כבחן את הזהב, עד דיתקיים בהו, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשלים ולבינו.

ובאור: כעין זה בישראל כשהם מחללים את התורה אז בעוון חלול התורה, הקדוש ברוך הוא יכניס אותם בגלות ובשעבוד של בני עשו וישמעאל, שמדרגתם כלב ונחש, עשו כלב, וישמעאל נחש, ושם יתלבנו ויצטרפו ישראל עד הגאולה.

ואילנא דטוב ורע, בגיניא אתמר, (שמות טו) ויורהו ה' עץ וישלף אל המים וימתקו המים וגו'. בגין דהו ישראל עם ערב רב, בלהו הו אילנא דטוב ורע, ועל דא, חציו מתוק מסטרא דימינא. וחציו מר, מסטרא דשמאלא. ובזמנא דערב רב הו מחטיאין לון לישראל, הוי כאילו הו בלהו מסטרא דרע. ומיא אתנדרא בלהו מרירין, כההוא עץ מר במיא, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ויבאו מרתה ולא יכלו לשותות מים ממרתה כי מרים הם.

באור: ועץ הדעת טוב ורע, שבשביל עץ הדעת נאמר במרתה ולא יכלו לשותות מים ממרתה כי מרים הם, ויורהו ה' עץ וגו', לפי שהיו ישראל מערבים בערב רב שהם רעים, ומחטיאים את ישראל, לכן היה צריך לברר את הטוב מהרע, ובזמן שערב רב מחטיאים את ישראל היו פלם מצד הרע ולכן המים היו מרים.

והאי עץ מר, איהו בגוונא דנסינא דסוטה, אי סטת תחות בעלה, אינון מיין דאשקנין לה אתהדרו מרירין, ובהון וצבתה בטנה ונפלה וריכה, ואי לא סטת מה פתיב, ונקתה ונזרעה ורע, ואולידת בר. אוף הכא וימתקו המים.

ובאור: ועץ המר שהשליף משה רבנו לתוך המים, היה כמו הנסיון של הסוטה, שאם סטתה תחת בעלה, אותם המים שהשקו אותה חזרו להיות מרים, ועל ידם התקים הפתיב וצבתה בטנה ונפלה וריכה, ואם לא סטתה תחת אישה אז כתוב שתוליד בנים קדושים, גם כאן במרתה המים בדיקו את ישראל, ונמצאו פלם טהורים. כמו שבאר רבי אלעזר במאמר הזוהר לעיל דף קכ"ד ע"ב.

בגוונא דא, יתעביד לנסאה לון לישראל בפורקנא בתרייתא, הדא הוא דכתיב, (דניאל יב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, דאינון מסטרא דטוב, וקיימין בנסינא. ודרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע, ויתקיים בהון (תהוואל יג) ואל אדמת ישראל לא יבאו וקטיל לון.

פְּתַח, (בראשית ח) **וַתִּנַּח הַתֵּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו' . תָּא חֲזִי**, כל הני יומין, אֲזֻלַּת אִימָא עַל בְּנֵיִא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט סִטְרָא אַחְרָא עֲלֵיהּוּ, וּבְגִין לְשֻׁבָא לֹון. פִּינּוֹן דְּאַשְׁתְּזִיבוּ בְּנֵהָא, וְהָא יִתְבִּין בְּסַפּוֹת, מִתְנַטְרִין בְּנִטְוֵרָא. יוֹמָא קְדָמָאָה, וְיוֹמָא תַּנְיִנָא, פְּקֻדַּת לֹון לְיִשְׂרָאֵל, לְמַעַבְד סְעוּדַתָּא לְמַמְנָן דְּשָׂאר עַמִּין, וְאִיהִי לָא שְׂרִיָא תַּמּוֹן. בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה, דְּאִיהוּ י"ז לַחֹדֶשׁ, שְׂרִיאַת לְמִשְׁרֵי עֲלֵיהּוּ. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, וַתִּנַּח הַתֵּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּשַׁבְעָה עֶשֶׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ עַל הָרִי אֲרָרַט, טוֹרִין דְּכָל לְוֹטִין וּמְרַדִּין שְׂרָאן בְּגוֹוִיָּהּוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יוֹמָא קְדָמָאָה דַּחַג, לָא שְׂרִיא עֲלֵיהּוּ, וְלָא יוֹמָא תַּנְיִנָא, אֶלָּא יוֹמָא תְּלִיתָאָה, דְּאוּסִיף וּגְרַע שְׂרִיא עֲלֵיהּוּ, אוּסִיף אַתְוּוֹן, וּגְרַע קְרַבְנִין. דְּכְּתִיב עֲשֵׂתִי עֶשֶׂר וְגו' . וְהִכִּי אַתְחֲזִי לְרַע עֵין, בְּגִין דְּיוֹמָא קְדָמָאָה וְיוֹמָא תַּנְיִנָא חֲדוּה דְּבְנֵהָא, וְאִינוֹן מְפַלְגִי עֲדָאן לֹון. מִיוֹמָא תְּלִיתָאָה וְלֵהֲלָאָה, דְּאִיהִי שְׂרִיא עֲלֵיהּוּ, מַה פְּתִיב. (בראשית ח) וְהַמַּיִם הָיוּ הַלּוֹף וְחִסּוֹר עַד הַחֹדֶשׁ הָעֶשְׂרִי בְּעֶשְׂרֵי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ נִרְאוּ רְאשֵׁי הַהָרִים. (דף רנ"ח ע"א) וְהַמַּיִם הָיוּ הַלּוֹף וְחִסּוֹר, אֵלִין קְרַבְנִין, דְּאֲזַלִּין וּמִתְמַעֲטִין. וּכְמָה דְּאִינוֹן מִתְמַעֲטִין, הִכִּי נְמִי אַתְמַעֲט טוֹבָא דְּלֵהוֹן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, תָּא חֲזִי, מִיוֹמָא תַּנְיִנָא שְׂרִיאָו מֵיָא לְאַתְחֲזָאָה, פִּינּוֹן דְּשְׂרִיאָו מַיִם, מִיוֹמָא תְּלִיתָאָה אִיהִי שְׂרַת עֲלֵיהּוּ, וְאִינוֹן מַיִם לָא הוּוּ יַדְעִי בְּכֵלְאִי (כ"א כבולא), אָמַאי רְשִׁימִין הֵכָא, דְּהָא טוֹבָא דְּיִשְׂרָאֵל לָא הָיוּ בְּאַתְר דְּמַעוּטָא, אֶלָּא בְּאַתְר דְּרַבּוּיָא. וּבְגִין דְּאֵלִין מִיִּין דְּרְשִׁימִין הֵכָא אַתְמַעֲטִין, אַתִּי קָרָא לְאַשְׁמַעֲינָן דְּכְּתִיב, וְהַמַּיִם אִינוֹן

הַתֵּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו' . בַּא וְרָאָה, כָּל אֵלוֹ הַמַּיִם הוֹלְקֹת אִמָּא עַל הַבָּנִים כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁלַט הַצַּד הַאֲחֹר עֲלֵיהֶם וּבְכַדִּי לְהַצִּיל אוֹתָם. פִּינּוֹן שְׁנַצְלוּ בְּנֵיהּ וְהָרִי יוֹשְׁבִים בְּסַפּוֹת, שְׁמוּרִים בְּשְׁמִירָה, יוֹם רֵאשׁוֹן וְיוֹם שְׁנֵי צוּתָה לְהֶם לְיִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה לְמַמְנֵי שְׂאָר הַעַמִּים, וְהָיָא לָא שׁוּרָה שָׁם. בְּיוֹם שְׁלִישִׁי, שְׁהוּא י"ז לַחֹדֶשׁ, מִתְחִילָה לְשֵׁרוֹת עֲלֵיהֶם. זְהוּ שְׁכַתּוֹב וַתִּנַּח הַתֵּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּשַׁבְעָה עֶשֶׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ עַל הָרִי אֲרָרַט. הָרִים שְׁכָל קְלָלוֹת וְיִסוּרִים שְׂרוּיִים בְּתוֹכָם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל חַג לָא שׁוּרָה עֲלֵיהֶם, וְלָא יוֹם שְׁנֵי, אֶלָּא יוֹם שְׁלִישִׁי, שְׁמוּסִיף וּגְרַע שׁוּרָה עֲלֵיהֶם. מוּסִיף אוֹתִיוֹת וּגְרַע קְרַבְנוֹת, שְׁכַתּוֹב עֲשֵׂתִי עֶשֶׂר וְגו' . וְכַף רְאִי לְרַע עֵין, מְפַנֵּי שְׁיוֹם רֵאשׁוֹן וְיוֹם שְׁנֵי שְׁמַחַת בְּנֵיהּ, וְהֶם מְחַלְקִים שְׁלֵלָם לְהֶם. מַיִם שְׁלִישִׁי וְלֵהֲלָאָה, שְׁהִיא שׁוּרָה עֲלֵיהֶם, מַה כְּתוֹב? (ע"ה) וְהַמַּיִם הָיוּ הַלּוֹף וְחִסּוֹר עַד הַחֹדֶשׁ הָעֶשְׂרִי בְּעֶשְׂרֵי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ נִרְאוּ רְאשֵׁי הַהָרִים. וְהַמַּיִם הָיוּ הַלּוֹף וְחִסּוֹר - אֵלוֹ הַקְּרַבְנוֹת שְׁהוֹלְכִים וּמִתְמַעֲטִים. וְכִמוֹ שְׁהֶם מִתְמַעֲטִים, כְּדָ גַם מִתְמַעֲט הַטּוֹב שְׁלֵהֶם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, בַּא וְרָאָה, מַיִם שְׁנֵי מִתְחִילִים הַמַּיִם לְהִרְאוֹת. פִּינּוֹן שְׁהַתְחִילוּ הַמַּיִם - מַיִם שְׁלִישִׁי הִיא שׁוּרָה עֲלֵיהֶם, וְאֵלוֹ הַמַּיִם לָא הָיוּ יוֹדְעִים הַבְּבָלִים (בבב) מַדּוּעַ רְשׁוּמִים כְּאֵן, שְׁהָרִי הַטּוֹב שֶׁל יִשְׂרָאֵל אִינוֹ בְּמִקּוֹם הַמַּעוּט, אֶלָּא בְּמִקּוֹם הַרְבִּיבִי. וּמְפַנֵּי שְׁאֵלוֹ הַמַּיִם

דְּיָדִיעַן בְּיוֹמֵי דְחַג, אֵינֻן דְּרִשְׁיִמִּין גּוֹ קְרַבְנִין,
דְּאֵינֻן טוּרֵי לְוֹטִין, הֵיוּ הַלּוֹף וְחֶסֶר טוּבָא
דְּלֵהוּן, וּנְגִידוּ דְאַנְגִיד עֲלֵייהוּ, הֵיוּ הַלּוֹף
וְחֶסֶר, וּבְגִין דְּאֵינֻן מִים דְּלֵהוּן הוּא, לֹא
אֲתַחְבְּרֵן אֲתוּון, דְּלֹא יִתְחַבֵּר טוּבָא דְלֵהוּן,
אַלְא זְעִיר זְעִיר.

אַבְרָ לְיִשְׂרָאֵל, דְּאֵינֻן מְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא, מַה
כְּתִיב. (תהלים לד) וּדְרִשִׁי יי לֹא יִחְסְרוּ כָל
טוֹב. רִישֵׁיה דְקָרָא, כְּפִירִים רָשוּ וְרַעְבוּ, אֲלִין
מְמַנָּן דְּשָׂאר עֲמִין. וּדְרִשִׁי יי, אֲלִין יִשְׂרָאֵל,
לֹא יִחְסְרוּ כָל טוֹב, אֲלִין אֲזִלִּין וְאֶסְתַּלְקוּ
לְעִילָא לְעִילָא. וּבְגִין כֶּף, טוּבָא דְלֵהוּן דְּאֵינֻן
מִים, הֵיוּ הַלּוֹף וְחֶסֶר. עַד הַחֲדָשׁ הַעֲשִׂירִי.
דָּא טַבְתָּ, דְּהָא כְּדִין יָמֵי הַרְעָה הוּוּ, וְאֲתַעְרַת
הֵיחָא רַעָה וְאֲתַתְּקַפַּת, וּכְלָה קְדִישָׁא לֹא
אֲנַהֲרִית מִגּוּ שְׂמֵשָׁא, כְּדִין נִרְאוּ רֵאשֵׁי הַהָרִים,
אֲלִין אֵינֻן הָרֵי חֲשׂוּבָא, טוּרִין דְּלוֹטִין
אֲתַחְזִיון וְאֲתַתְּקִפוּ, וְעַבְדִּין בִּישִׁין בְּעֵלְמָא.

בְּיוֹמֵין אֲלִין, אֲשֶׁה בְּהֵאֵי עוֹלָה, דְּהָא כְּדִין הֵינִי
אֲשֵׁים אֲכָלִי חוּלְקֵיהוּן. שְׂבָעִים פְּרִים
אֲלִין, אֵינֻן לְקַבֵּל שְׂבָעִים מְמַנָּן, דְּשִׁלְטוּ עַל
שְׂבָעִין עֲמִין. וְסִלְקִין בְּיוֹמָא קְדָמָאָה, וְנַחְתִּי
בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, וְאֶקְרוּן פְּרִים מְנַגְחִין בְּיוֹמֵין
דְּלֵהוּן. אֵילִם, אַרְבִּיסָר, תְּרִין בְּכָל יוֹמָא אֵינֻן
י"ד יְהוֹ"ה. יְדָא דְשִׁלְטָא עֲלֵייהוּ תְדִיר, בְּכָל
יוֹמָא וְיוֹמָא. אַמְרִין בְּגֵי שְׁנָה, מְנַיִנָא דְלֵהוּן
ח"ץ.

יְאִי תִימָא אֵי הָכִי, רַע עֵין הוֹינָן לְגַבְיֵיהוּ. אֵין,
דְּהָא פְתִיב, (משלי כה) כִּי גַחְלִים אֲתָה חֲתָה
עַל רֵאשׁוּ. אַבְל אֲנָן לֹא יִהְבִּינָן אֲלֹא בְחֻדְוֹתָא,
דְּלִית בְּיוֹמֵי שְׂתָא, חֻדְוֹתָא, כְּאֲלִין יוֹמֵין. וּבְגִין
דְּאֲנָן יְהִבִּין בְּטוֹב לְבָא, וּבְחֻדְוֹתָא דְרַעוּתָא,
אַבְל אֲנַחְנוּ לֹא נוֹתְנִים אֲלֹא בְשִׂמְחָה, שְׂאִין בִּימֵי הַשְּׁנָה שְׂמַחָה כְּאֵלוּ הֵימִים. וּמִפְנֵי שְׂאֲנַחְנוּ

שְׂרִשׁוּמִים כְּאֵן מִתְמַעֲטִים, כְּאֵ
הַפְּסוּק לְהַשְׂמִיעֵנוּ, שְׂכַתּוֹב
וְהַמִּים, אֲלוּ שְׂיָדוּעִים בִּימֵי הַחַג,
אֲלוּ שְׂרִשׁוּמִים תוֹף הַקְּרַבְנוֹת,
שְׁהִם הָרִי קָלְלוֹת, הֵיוּ הַלּוֹף
וְחֶסֶר הַטּוֹב שְׁלָהֶם. וּמִשִּׁיכָה
שְׂנַמְשַׁכְתָּ עֲלֵיהֶם הֵיוּ הַלּוֹף
וְחֶסֶר. וּמִפְנֵי שְׂאֵלוּ הַמִּים שְׁלָהֶם
הוּא, לֹא מִתְחַבְּרוֹת אוֹתֵיהוֹן, שְׂלֹא
יִתְחַבֵּר הַטּוֹב שְׁלָהֶם אֲלֹא מִעַט
מִעַט.

אַבְרָ לְיִשְׂרָאֵל, שְׁהִם מִהַקְדוּשׁ
כְּרוּף הוּא, מַה כְּתוּב? (תהלים לד)
וּדְרִשִׁי ה' לֹא יִחְסְרוּ כָל טוֹב. רֵאשׁ
הַפְּסוּק - כְּפִירִים רָשוּ וְרַעְבוּ -
אֲלוּ הַמְּמַנִּים שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים.
וּדְרִשִׁי ה' - אֲלוּ יִשְׂרָאֵל - לֹא
יִחְסְרוּ כָל טוֹב. אֲלוּ הוֹלְכִים
וְעוֹלִים לְמַעְלָה לְמַעְלָה. וּמִשׁוּם
כֶּף הַטּוֹב שְׁלָהֶם, שְׁהִם מִים, הֵיוּ
הַלּוֹף וְחֶסֶר, עַד הַחֲדָשׁ הַעֲשִׂירִי,
זֶה טַבְתָּ, שְׁהָרִי אֲזִי יָמֵי הַרְעָה הִם,
וּמִתְעוֹרְרַת אוֹתָהּ רַעָה וּמִתְחַזְּקַת,
וְהַכְּלָה הַקְדוּשָׁה לֹא מֵאִירָה מִתוֹף
הַשְּׂמֵשׁ. אֲזִי נִרְאוּ רֵאשֵׁי הַהָרִים,
אֲלוּ הִם הָרֵי הַחֲשׂוֹף, הָרֵי הַקָּלְלוֹת
נִרְאִים וּמִתְחַזְּקִים וְעוֹשִׂים רַעוֹת
בְּעוֹלָם.

בְּיָמִים אֲלוּ אֲשֶׁה בְּזוֹ הָעוֹלָה,
שְׁהָרִי אֲזִי אֲלוּ הָאֲשִׁים אוֹכְלִים
חֲלָקִים. שְׂבָעִים פְּרִים אֲלוּ הִם
כְּנֻד שְׂבָעִים מְמַנִּים שְׂשׁוֹלְטִים
עַל שְׂבָעִים עֲמִים, וְעוֹלִים בְּיוֹם
רֵאשׁוֹן, וְיִרְדִּים בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
וְנִקְרְאִים פְּרִים מְנַגְחִים בְּיָמִים
שְׁלָהֶם. אֵילִם אַרְבָּעָה עָשָׂר, שְׁנַיִם
בְּכָל יוֹם הִם י"ד יְהוֹ"ה. יְדָ
שְׂשׁוֹלְטָת עֲלֵיהֶם תְּדִיר, בְּכָל יוֹם
וְיוֹם. כְּבָשִׂים בְּגֵי שְׁנָה, הַמְּנַנָּן
שְׁלָהֶם ח"ץ.

יְאִם תֵּאמֵר, אִם כֶּף, רַע עֵין אֲנוּ
אַצְלִם - כֶּן, שְׁהָרִי כְּתוּב (משלי כה)
כִּי גַחְלִים אֲתָה חֲתָה עַל רֵאשׁוּ.
אַבְל אֲנַחְנוּ לֹא נוֹתְנִים אֲלֹא בְשִׂמְחָה, שְׂאִין בִּימֵי הַשְּׁנָה שְׂמַחָה כְּאֵלוּ הֵימִים. וּמִפְנֵי שְׂאֲנַחְנוּ

נותנים בטוב לב ובשמחה של רצון - מתהפף עליהם גחלים על ראשיהם, גחלים לזהטות של השמחה שלנו עושות להם רע. י"ד (ה), ע', וח"ץ, כף עולים בחדש שבון שלהם.

וכ"ז זה אם תאמר מי נתן לנו להקריב עליהם, אולי הם לא רוצים את כל זה? אלא אין שמחה לכל אלו הממנים בכל אלו התורים, האילים, והכבשים כאלו, בשעה שישראל נתנו להם סעודות אלו. ועם כל זה לא קרב הכל אלא להקדוש ברוף הוא בלבדו, והם מתקרבם שם והוא מחלק להם. ועל זה כתוב, (שם) אם רעב שנאף האכלהו לחם - אלו הם קרבנות החג. ואם צמא השקהו מים - אלו מים שרשומים כאן בימי החג, וביום שני, וביום ששי ושביעי, וסימן - (שיר השירים ח) בו"ז יבוזו לו.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה - אלו הם מים אשר מנסכים ישראל בשמחה ובאהבת הקדוש ברוף הוא, שכתוב (ישעיה יב) ושאתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה - אלו הם נהרות אפרסמון טהור, שכלם דבוקים ומתקשרים באהבה זו. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו - זה סמאל, באהבת ישראל, להיות לו חלק אתם באלו המים שרשומים כאן בפ"שה, שכתוב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, סימן של אלו המים בוו"ז - יבוזו לו ודאי, שהרי כלם נחשבים אצלנו חרש נשבר, שאין לו תקנה לעולמים.

המים שלהם נחלקים בימי בוו"ז. נשאריו שאר מים, שהם ג' ד' ה' (נוטריקון) חמישי רביעי שלישי, אפגו ולא לעולמים. ואם תאמר,

אתהפף עליהו גחלים על רישיהו, גומרין מלהטו, דהדוותא דילן, עבדי לון ביש. י"ד, (ס"א ה) ע', וחץ. כף סלקין בחושבנא דילהון. וכ"ז דא אי תימא מאן יהיב לן לאקרבא עליהו, דלמא אינון לא בעאן כל דא. אלא לית חדווה לכל אינון ממנן, בכל אינון תורים אילים ואמרין כהני, בשעתא דישראל יהבי לון סעודתין אלין. ועם כל דא לא מתקרבו כלא, אלא לקודשא ברין הוא בלחודוי, ואינון מתקרבי תמן, ואיהו פליג לון. ועל דא כתיב, (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם, אלן אינון קרבנין דחג. ואם צמא השקהו מים, אלן מים דרשימין הכא ביומי דחג. וביומא תנינא, וביומא שפיתאה ושביעאה, וסימן (שיר השירים ח) בוו"ז יבוזו לו.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, אלן אינון מים, די מנסכי ישראל, בחדוה וברחימו דקודשא ברין הוא, דכתיב, (ישעיה יב) ושאתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה, אלן אינון נהרי דאפרסמונא דכ"א, דכלהו דבקי ומתקשרי ברחימו דא. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, דא סמאל, באהבה דישראל, למהוי ליה חולקא בהדייהו, באינון מים דרשימין הכא בפרשתא, דכתיב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, סימנא דאינון מים בוו"ז, יבוזו לו ודאי, דהא כלהו אתחשיבו לגבן, חרש נשבר, דלית ליה תקנה לעלמין.

מים דלהון אתפליגו ביומין בוו"ז, אשתארו שאר יומין, דאינון ג' ד' ה' (נוטריקון) חמישי רביעי שלישי, וסימן, (ישעיה מה) חר"ש את חרשי [ה]אדמה, ולית לון תקונא בהדן, ולא וסימן - (ישעיה מה) חר"ש את חרשי [ה]אדמה, ואין להם תקון

לְעֵלְמִין. וְאִי תִימָא בּוּז יְבוּזוּ לוֹ כְּתִיב. הֵתָם
(תהלים כב) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקָּץ עֲנֹת.

יֹמָא קַדְמָאָה מְאִי עָבִיד לֵיהּ. אֶלָּא לָא אֶקְרִי
רֵאשׁוֹן, וְלֹא אֶקְרִי אֶחָד, אֶלָּא חֲמֻשָּׁה
עֶשֶׂר סֵתָם, בְּלֹא רְשׁוּמָא כְּלָל. אֲבָל שִׁירוּתָא
דְרֻשִׁמוּ דְמִיּוּן, מִיּוֹם שְׁנֵי הוּי. וְהִכִּי אֲתַחֲזִי,
בְּגִין דְלִית טוֹב בְּשַׁנִּי, וּבְגִין כְּדָ, לָא רְשִׁים
רֵאשׁוֹן וְלֹא אֶחָד כְּלָל, וְהוּי בְּסֵתָם, וְשָׂרִי
רְשִׁמוּ דִיּוּמִין, בְּיּוֹם שְׁנֵי. וְאֲתַפְּלְגוּ מִים
כְּבוֹיִז, וְאֲשַׁתְּאֲרוּ בְּיּוּמִין חַרְ"שׁ, כְּמָה
דְּאֲתַמַּר, וְכֹלָא כְּדַקָּא יֵאוּת.

וְכַאֲהוּ חוֹלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל, דִּינְדַעִי (דף ת"ט ע"ב)
לְאֶעְלָאָה לְגוּ מוּחָא דְאַגּוּזָא. וּבְגִין
לְמִיעָאֵל לְגוּ מוּחָא, מְתַבְרִין קְלִיפִין אֵלִין,
וְעֵאלִין. מָה כְּתִיב לְבַתֵּר כָּל הָאִי. בְּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
עֲצַרְתָּ תַּהֲיֵה לָכֶם. לְבַתֵּר דְתַבְרוּ כָּל הַגִּי קְלִיפִין,
וְתַבְרוּ כְּמָה גִזְיִין, וְכְמָה נְחָשִׁים קְטָלוּ, וְכְמָה
עֲקַרְבִּים דִּהוּוּ לֹון בְּאִינוּן טוּרִי דְחֻשׁוּכָא, עַד
דְּאֲשַׁבְּחוּ אֶתְר דִּישׁוּבָא, וְקִרְתָּא קְדִישָׁא, מְקַפָּא
שׁוּרִין סַחֹר סַחֹר, כְּדִין עֵאלוּ לְגַבְהָ, לְמַעַבְד
נִיחָא תַמְן, וְלִמְחַדִּי בָהּ. וְהָא אוּקִימְנָא מְלָה.
וְדָא אִיהוּ עֲצַרְתָּ, כְּנִישׁוּ. אֶתְר דְּמִתְפַּנְשׁ כְּלָא
לְגַבְהָ. תַּהֲיֵה לָכֶם, וְלֹא לְאַחְרָא, לְמַחְדִּי
אֲתוּן בְּמֵאֲרִיכוּן, וְאִיהוּ בְּהַדְיִיכוּ. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (תהלים לב) שְׁמַחוּ בְּיִי וּגְיִלוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ
כָּל יִשְׂרָאֵל לְב.

פִּרְשַׁת רֵאשִׁי הַמְטוּת

וְכַרְ הַטָּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר.
(במדבר לא) תַמְן תִּגְנִין, אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין
הַעוֹלָם מִתְנַהֵג אֶלָּא בְּתַרִּי גּוֹוִינִין, דְּאֲתוּ מִסְטֵר
אֲתַתָּא דְאֲשַׁתְּכַחַת חֲפִימַת לְבָא. הֵדָא הוּא
דְכְתִיב, (שמות לה) וְכָל אִשָּׁה חֲכַמַת לֵב בִּידֶיהָ טוֹו וַיְבִיאוּ מִטְוָה אֶת הַתְּכֵלֶת

בוּז יְבוּזוּ לוֹ כְּתוּב שָׁם, (תהלים כב)
כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקָּץ עֲנֹת.

יּוֹם רֵאשׁוֹן מָה עוֹשֶׂה לוֹ? אֶלָּא
לֹא נִקְרָא רֵאשׁוֹן וְלֹא נִקְרָא אֶחָד,
אֶלָּא חֲמֻשָּׁה עֶשֶׂר סֵתָם, בְּלִי
רְשׁוּם כְּלָל. אֲבָל הַתְּכֵלֶת רְשׁוּם
הַמִּים מִיּוֹם שְׁנֵי הוּא. וְכַךְ רְאוּי,
מִפְּנֵי שְׂאִין טוֹב בְּשַׁנִּי, וּמִשׁוּם כְּד
לֹא רְשׁוּם רֵאשׁוֹן וְלֹא אֶחָד כְּלָל,
וְהוּא בְּסֵתָם, וּמִתְחִיל רְשׁוּם
הַמִּים בְּיּוֹם שְׁנֵי. וְנַחֲלִקוּ מִים
כְּבוֹיִז, וְנִשְׁאָרוּ בְּיַמֵּי חַרְ"שׁ, כְּמוֹ
שְׁנַאמָר, וְהַכָּל כְּמוֹ שְׁצַרִּיד.

אֲשֶׁרִי חֲלַקְסָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
שִׁיּוּדְעִים לְהַכְּנֵס לְתוֹף מַחַ הָאָגוּז,
וּכְדִי לְהַכְּנֵס לְתוֹף הַמַּחַ מְשַׁבְּרִים
קְלִפּוֹת אֵלוּ וּנְכַסִּים. מָה כְּתוּב
לְאַחַר כָּל זֶה? בְּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
עֲצַרְתָּ תַּהֲיֵה לָכֶם. לְאַחַר שְׁבַרְו
כָּל אֵלוּ הַקְּלִפּוֹת, וְשַׁבְּרוּ כְּמָה
חֲתִיכוֹת, וְכְמָה נְחָשִׁים הִרְגוּ,
וְכְמָה עֲקַרְבִּים שְׁהִיוּ לָהֶם בְּאֵלוּ
הַרִי הַחֻשׁ, עַד שְׁמַצָּאוּ מְקוֹם
יֵשׁוּב וְעִיר קְדוּשָׁה מְקַפַּת חוֹמוֹת
סָבִיב סָבִיב - אִזּוּ נִכְנְסִים אֶצְלָה,
לְעֲשׂוֹת מְנוּחָה שָׁם וְלִשְׁמַח בָּהּ.
וְהָרִי בְּאֲרָנוּ הַדְּבָר.

וְזֵהוּ עֲצַרְתָּ, אֲסִיפָה, מְקוֹם
שְׁנַאסָף הַכָּל אֶצְלָה. תַּהֲיֵה לָכֶם,
וְלֹא לְאַחַר, לִשְׁמַח אַתָּם
בְּאֲדוֹנְכֶם, וְהוּא אַתָּכֶם. וְעַל כֵּן
כְּתוּב, (תהלים לב) שְׁמַחוּ בְּה' וּגְיִלוּ
צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְב.

רֵאשִׁי הַמְטוּת

וְכַרְ הַטָּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ
מִשְׁכַּב זָכָר. שָׁם שְׁנִינוּ, אֲמַר רַבִּי
יְהוּדָה, אֵין הַעוֹלָם מִתְנַהֵג אֶלָּא
בְּשַׁנִּי גּוֹוִים שְׁבָאוּ מִצַּד אִשָּׁה
שְׁנַמְצָאָה חֲכַמַת לֵב. זֵהוּ שְׁכַתוּב
(שמות לה) וְכָל אִשָּׁה חֲכַמַת לֵב
בִּידֶיהָ טוֹו וַיְבִיאוּ מִטְוָה אֶת

וְכַרְ הַטָּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר.

התכלת ואת הארגמן. ומה הביאו? את התכלת ואת הארגמן, גונים שכלולים בתוך גונים.

זהו שכתוב (משלי לא) דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ כפיה. וכתוב בבידיה טוה, מה זה טוה? אמר רבי יהודה, טוה בדין, טוה ברחמים. אמר רבי יצחק, למה נקראה אשה? אמר לו, שכלולה בדין, וכלולה ברחמים.

בא וראה, שאמר רבי אלעזר, כל אשה נקראת בדין עד שטועמת טעם הרחמים. שלמדנו, מצד האיש בא הלבן, ומצד האשה בא האדם. טעם אשה מלבן, ולבן עדיף.

ובא וראה, למה נשות שאר עמים עובדי כוכבים ומזלות שידעו משכב זכר אסורות? משום ששנינו, יש זמין ויש שמאל, ישראל ושאר העמים עובדי כוכבים ומזלות, וגן עדן וגיהנם, עולם הזה ועולם הבא. ישראל פגוד הרחמים, ושאר העמים עובדי כוכבים ומזלות פגוד הדין. ושנינו, אשה שטעמה טעם הרחמים - הרחמים מנצחים. ואשה שטעמה טעם הדין - דין בדין נדבק, ועליהם קראו, (ישעיה נא) והפלבים עזי נפש לא ידעו שכבחה.

ועל זה למדנו, הנבעלת לעובדי כוכבים ומזלות קשורה בו ככלב. מה הכלב פוקח ברוחו, חצוף - גם כאן דין בדין, חצופה בכל. הנבעלת לישראל, שנינו, כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים ביה' אלהיכם חיים כלכם היום. מה הטעם? משום שגשמת ישראל באה מרוח אלהים חיים, שכתוב (ישעיה נא) כי רוח מלפני יעטוף. משמע שכתוב מלפני. ומשום

ואת הארגמן. ומאי מתיין. את התכלת ואת הארגמן, גוונין דכלילין בגו גווי.

הרא הוא דכתיב, (משלי לא) דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ כפיה. וכתוב בבידיה טוה, מאי טוה. אמר רבי יהודה, טוה בדינא, טוה ברחמי. אמר רבי יצחק, אמאי אתקריא אשה. אמר ליה דכלילא בדינא, וכלילא ברחמי. הא חזי, דאמר רבי אלעזר, כל אתתא בדינא אתקריא, עד דאטעמא טעמא דרחמי. דתנינא, מסטרא דבר נש, אתי חוורא. ומסטרא דאתתא, אתי סומקא. טעמא (ס"א אתתא) דאתתא מחוורא, וחורא עדיף.

והא חזי אמאי אסירן נשי שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, דינעי משכבי דכורא. משום דתנינן, אית ימינא, ואית שמאלא. ישראל, ושאר עמין עובדי כוכבים ומזלות. וגן עדן, וגיהנם. עלמא דא, ועלמא דאתי. ישראל לקבלי דרחמי, ושאר עמין עובדי כוכבים ומזלות לקבלי דדינא. ותנן, אתתא דאטעמא טעמא דרחמי, רחמי נצחא. אתתא דטעמא טעמא דדינא, דינא בדינא אתדבקת, ועליהו אתקרי (ישעיה נא) והפלבים עזי נפש לא ידעו שכבחה.

ועל דא תנינן, הנבעלת לעובדי כוכבים ומזלות קשורה בו ככלב. מה כלבא תקיפא ברוחיה חציפא. אוף הכא דינא בדינא, חציפא בכלא. הנבעלת לישראל, תנינן, כתיב (דברים ד) ואתם הדבקים ביה' אלהיכם חיים כלכם היום. מאי טעמא. משום דנשמתא דישראל, אתיאי מרוחא דאלהים חיים. דכתיב (ישעיה נא) כי רוח מלפני יעטוף, משמע דכתיב מלפני. ובגין כך, אתתא דהיא בתולתא, ולא אתדבקת

**בְּדִינָא קִשְׁיָא דְשָׂאר עֲמִין, וְאַתְדַּבְּקַת בְּיִשְׂרָאֵל,
רַחֲמֵי נַצְחָא וְאַתְכַּשְׂרַת.**

**וְהָא חֲזִי, כְּתִיב (תהלים ט) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד
יִבְנֶה. מָאֵי חֶסֶד. הוּא חַד מִכְתָּרֵי עֲלָאֵי
דְּמִלְפָּא, דְּנִשְׁמַתָּא דִּישְׂרָאֵל קָרָא לָהּ קְדֻשָּׁא
בְּרִיף הוּא חֶסֶד. עַל תְּנַאי דִּיתַבְּנִי, וְלֹא יִשְׁתַּיְצִי
חֶסֶד מִעֲלָמָא. מִשְׁמַע דְּכְתִיב יִבְנֶה. בְּגִין כְּף
תְּנִינָן, מָאֵן דְּשַׁצֵּי חֶסֶד מִעֲלָמָא, אֲשְׁתַּיְצִי הוּא
לְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים כה) לֹא תִהְיֶה
אִשֶׁת הַיָּמִת הַחוּצָה, בְּגִין לְמַעַבְדַּד חֶסֶד עִם
מִיתָא. וְאַתְעֵבִיד בְּנִינָא, דְּכְתִיב, (תהלים ט) עוֹלָם
חֶסֶד יִבְנֶה.**

זֶה, אִשָּׁה שֶׁהִיא בְּתוּלָה, וְלֹא
נִדְבָקָה בְּדִין הַקִּשְׁשָׁה שֶׁל שָׂאֵר
הָעַמִּים, וְנִדְבָקַת בְּיִשְׂרָאֵל -
הַרְחֵמִים מִנְּצַחִים, וְנִכְשְׂרַת.
**בְּא וְרָאָה, כְּתוּב (תהלים ט) אֲמַרְתִּי
עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. מַה זֶה חֶסֶד?
הוּא אֶחָד מִכְתָּרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל
הַמַּלְאָךְ, שֶׁנִּשְׁמַת יִשְׂרָאֵל קָרָא לָהּ
הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא חֶסֶד, עַל תְּנַאי
שֶׁיִבְנֶה, וְלֹא יִשְׁמַד חֶסֶד מִהָעוֹלָם,
מִשְׁמַע שְׁכְתוּב יִבְנֶה. וּמִשּׁוּם כְּף
שְׁנִינָן, מִי שֶׁמְשַׁמֵּד חֶסֶד
מִהָעוֹלָם, יִשְׁמַר הוּא לְעוֹלָם
הַבָּא. וְעַל זֶה כְּתוּב, (דברים כה) לֹא
תִהְיֶה אִשֶׁת הַיָּמִת הַחוּצָה, בְּשִׁבִיל
לְעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם הַיָּמִת. וְיַעֲשֶׂה
הַבְּנִין, שְׁכְתוּב עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.**

הַדְרָן לְסִיּוּם סֵפֶר בְּמַדְבַּר מִסְפַּר הַזוּהַר

הַדְרָן עֲלֵךְ סֵפֶר בְּמַדְבַּר מִסְפַּר הַזוּהַר. וְהַדְרָךְ עֲלוֹ. דַּעְתָּן עֲלֵךְ סֵפֶר בְּמַדְבַּר מִסְפַּר הַזוּהַר. וְדַעְתָּךְ
עֲלוֹ. לֹא נִתְנַשֵּׂי מִנְךָ סֵפֶר בְּמַדְבַּר מִסְפַּר הַזוּהַר. וְלֹא תִתְנַשֵּׂי מִנֵּן. לֹא בְעֲלָמָא הַדְרִין וְלֹא בְעֲלָמָא דְאַתִּי:

(ב"ג)

הָעֵרֵב גַּא יִי אֱלֹהֵינוּ אֵת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיּוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ
וְצִאֲצָאֵי צִאֲצָאֵינוּ, וְצִאֲצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֵךְ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמּוֹה. מֵאוֹיְבֵי תַחֲכַמְנוּ
מִצוֹתְךָ, כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי. יְהִי לְבִי תָמִים בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוּשׁ. לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי
כִּם חֵייתִנִּי. בְּרוּךְ אַתָּה יִי לְמַדְנֵי חֻקֶיךָ. אֲמֵן אֲמֵן אֲמֵן סֵלָה וְעַד. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יִי אֱלֹהֵינוּ
וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁשְׁמַת חֲלַקְנוּ מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמְדַרְשׁ וְלֹא שְׁמַת חֲלַקְנוּ מִיּוֹשְׁבֵי קְרָנוֹת. שְׁאֵנוּ
מִשְׁכִּימִים וְהֵם מִשְׁכִּימִים. אֲנוּ מִשְׁכִּימִים לְדַבְּרֵי תוֹרָה וְהֵם מִשְׁכִּימִים לְדַבְּרִים בְּטָלִים. אֲנוּ עֲמָלִים
וְהֵם עֲמָלִים, אֲנוּ עֲמָלִים וּמְקַבְּלִים שְׂכָר, וְהֵם עֲמָלִים וְאִינִם מְקַבְּלִים שְׂכָר. אֲנוּ רְצִים וְהֵם רְצִים,
הֵם רְצִים לְבֹאֵר שַׁחַת, וְאֲנוּ רְצִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁנֹאמַר וְאַתָּה אֱלֹהִים תּוֹרִידִם לְבֹאֵר שַׁחַת.
אֲנִשֵּׁי דְמִים וּמְרַמָּה לֹא יַחֲצוּ יְמֵיהֶם, וְאֵנִי אֲבַטַח כְּךָ.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, כְּשֶׁם שֶׁעוֹרְתִנִּי לְסִיּוּם סֵפֶר בְּמַדְבַּר. כְּךָ תַעֲזֹרְנִי לְהַתְחִיל
סְפָרִים אֲחֵרִים וּלְסִיּוּמָם. לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד מִתּוֹךְ הַרְחֵבָה. לְשִׁמּוֹר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֵת כָּל דְּבָרֵי תְלַמּוּד
תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה. וְזִכּוֹת כָּל הַתְּנָאִים (וְהַנְּבִיאִים) וְתְלַמְדֵי חֻקִּים הַנּוֹכְרִים בְּסֵפֶר תְּקוּנֵי הַזוּהַר, וְעַמּוּד
לִי וְלוֹרְעֵי וְלוֹרְעֵי זְרַעִי, שְׁלֹא תִמוּשׁ הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה מִפִּי וּמִפִּי זְרַעִי וְזַרְעֵי זְרַעִי מִשְׁתַּח וְעַד עוֹלָם.
וְיִקָּים כְּנֹו מִקְרָא שְׁכְתוּב, בְּהַתְחַלְּכֶךָ תִּנְחַח אֶתְךָ בְּשִׁבְכְךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ, וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁחַד. כִּי
כִי יִרְבוּ יְמֵיךָ וְיִוְסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים. אֲרַךְ יָמִים בְּיַמֵּינָהּ, עוֹשֵׁר וְקַבּוּד בְּשִׁמְאֻלָּהּ. יִי עַז לְעַמּוּד יְתֵן יִי
בְּרַךְ אֵת עַמּוּ בְּשָׁלוֹם.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ט"ו לא תשבת מפי זרעו

**תקליטור אוזרות הזוהר וכו':
12.000**
ספרים, דרשות לשמועה,
קבצים ותמונות ועוד...

לא תשיכיל וזוהיין לזרבות תורה ויראת שמים בגוים

במות החבור שקי,
ספר הזוהר המדויק
יצאו בני ישראל
מן הגלות
ברחמים

"בדאי חבורא דילך
דאתו ספי הוהר
יפקון מיה מן גלותא
ברחמי"

"קול הזוהר"
שיעורים
בוהר היומי
בטלפון
0722-990044

מפעל
הזוהר
העולמי
נחל לכיש 24/8
בית שמש
054-843-6784

תקון
זוהר
פשיטת
מסרי
מילכי
ספרים
ערכים
פסח
שיעור
קבלת
שבת
שולחן
ערוך
יומי
תיקון
הפריית
ועיה

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

